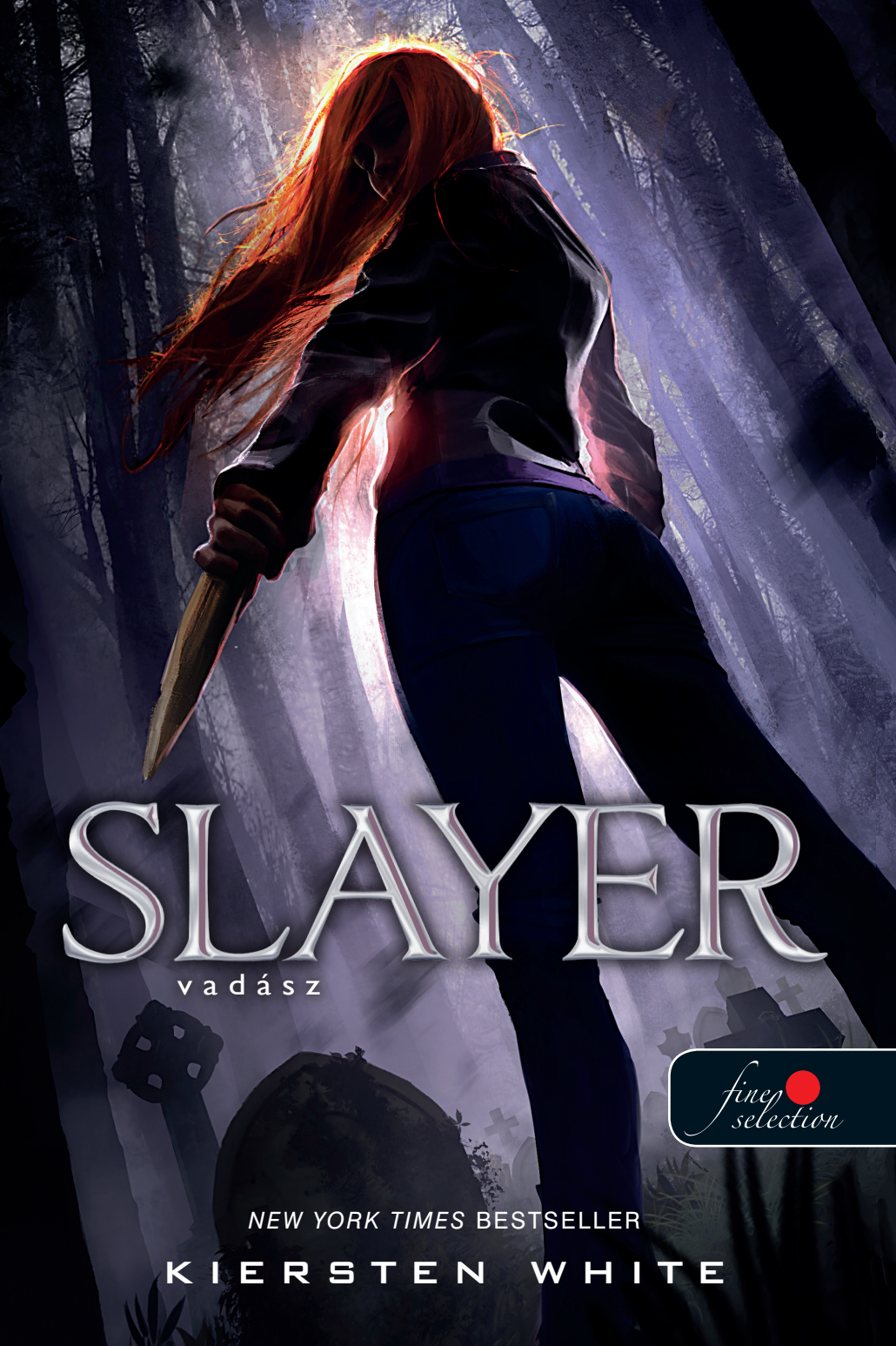

SLAYER

vadász

fine
selection

NEW YORK TIMES BESTSELLER

KERSTEN WHITE

K I E R S T E N W H I T E

SLAYER

v a d á s z

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

Nekik kellett volna a legjobban tudniuk, hogy nem jó ötlet naplementekor, amikor az éj bekebelezi a világot, egy temetőben lenniük.

Az üldöző az anyát nézte, aki mint egy földbe szúrt villámhárító, abba a sírba vezette a gyászát, ahol a szíve volt eltemetve. Mindkét oldalán egy kislány állt rózsaszín cowboysizmában. Soványak és sápadtak voltak, a vörös fürtjeik színét kilúgozta a sötétség.

A sötét volt a nagy kiegyenlítő. Mindenki ugyanolyan a sötétben. Színtelen. Jellegtelen.

Erőtlen.

És az üldöző ebben az állapotban is fogja tudni őket. Elvégre ez volt a munkája. A mellette álló vámpírhoz fordult. Mindketten láthatatlannak voltak a mauzóleum éjfélete beugrójában.

– A nőt életben hagyjuk, a gyerekek a tieid.

Gyakorlatilag csak az egyik lánynak kellett meghalnia, de jobb volt elkerülni bárminemű profetikus kiskaput. A vámpír kísértél a gyászoló család felé. Nem bujkált vagy lopakodott. Nem volt rá szüksége.

Az egyik lány örülten rángatta az anyja kezét.

– Mama. Mama!

A nő kimerülten fordult meg, de még arra sem volt ideje, hogy meglepődjön, mielőtt a vámpír lesokkolta. Hátrarepült, fejét a férje gránit sírkövébe ütötte, és eszméletlenül a férfit elfedő puha földre zuhant.

MERRICK JAMISON-SMYTHE: FÉRJ, APA, FIGYELŐ *derengett felette klasszikus stílusban vésett betűkkel. Az üldöző arra gondolt, bárcsak készíthetne egy fotót. Ez volt a tökéletes beállítás.*

– Sziasztok, lányok! – A vámpír jókedve hallható volt. Az üldöző az órájára nézett. Egy sátán kutyáját vagy talán egy Taraka-rendbelit kellett volna inkább választania. De ők meghaladták a keretét, és őszintén szólva, azért túlzás is lett volna. Két gyerekhez egészen minimális öldöklésre van szükség. És az üldözőnek tetszett a hasonlóság, amit a vámpír bevetése jelentett.

A férfi kinyújtotta a karjait, mintha ölelésre hívná a gyerekeket.

– Futhattok is, ha akartok. Nincs ellenemre az üldözés. Csak fokozza az étvágyat.

A két lány, akikről az üldöző azt gondolta, hogy eddigre sikítani fognak, komolyan egymásra nézett. Talán amiatt, hogy az apjuk sírján álltak, aki egy vámpír miatt volt halott, érezték az igazságot. Hogy nekik mindig ez volt a sorsuk.

Az egyik lány bólintott, a másik pedig olyan megdöbbenő sebességgel és dühvel vetette magát a vámpír lábára, hogy az összegabalyodva hanyatt esett. Mielőtt sikerült volna lerúgnia magáról a lányt, a másik a mellkasára ugrott.

És ezzel a vámpír eltűnt. Mindkét lány felállt, és leporolták a csinos fekete ruhájukat. A második kislány visszadugta a karót a virágos cow-boycsizmájába. Az anyjukhoz siettek, és addig paskolgatták az arcát, amíg megmozdult.

Legalább az anyjukban volt annyi, hogy pánikba essen. Az üldöző idegesen sóhajtott, ahogy az anya magához húzta a lányokat. És ezzel mindhárman az éjszakát vizslatták. Éberen. Az üldöző korábban bízott abban, hogy elkerülhető a felfedésével járó konfrontáció, de meg kellett tenni. Előhúzta a nyílpuskáját.

Megszólalt a csipogója. Megszokásból lenézett rá, és amikor újra felpillantott, a család már eltűnt.

A nő káromkodott. Soha nem lett volna szabad vámpírt használnia. Ezt kapta azért cserébe, hogy megpróbálkozott egy kis költői tragédiával. Utasításokat kapott arra nézve, hogy ha lehet, az anyjukat hagyja életben, ő pedig azt akarta, hogy a nőnek egyedül kelljen élnie úgy, hogy ugyanaz a szálnalmas, félvér szörnyfajta vette el mindenét. Ez a büntetése azért, hogy a saját önző vágyai miatt kockára tette az egész világot.

Hát, jó. Az üldöző majd újra megtalálja őket. A nő feltette a kapucniját, és a legközelebbi benzinkúthoz ment. Egy halovány fényben álló nyilvános telefonfülke várta. Leemelte a kagylót, és bepötyögte a csipogóján látható számot.

– Kész?

– Nem – válaszolta az üldöző.

– Csalódtam benned.

– Akkor szídj le! – Ezzel morcosan letette a telefont, és bement a benzinkútra. Ezúttal nem sikerült megakadályoznia az apokalipszist.

Cukorkára volt szüksége.

1

A DÉMONOK ÖSSZES SZÖRNYŰ DOLGA KÖZÜL talán a latin nyelv életben tartása a legrosszabb, amikor annak már holtnak kellene lennie.

És akkor az ókori sumerről még nem is beszéltünk. És milyen az ókori sumer latinra fordítva? Ördögi. A kiejtésen botladozik a nyelvem, ahogy lelkiismeretesen rágom át magam az előttem lévő oldalon. Régen szerettem a könyvtárban időzni, körbevéve többgenerációs korábbi Figyelő munkájával. De amióta nem is olyan rég a világ majdnem véget ért – egészen pontosan hatvankét napja –, alig bírok nyugton ülni. Izgek-mozgok. Kopogok a ceruzámmal. A lábammal dobolok a padlón. Futni akarok. Nem tudom, a nyugtalanság ezúttal miért ért másképp annyi borzalom és tragédia után, amit már láttam. Pontosabban egy lehetséges ok *van*, ami cikázik a fejemben, de...

– Itt valami nem stimmel. – Bámulom a saját írásomat. – Hogy a gonosz majd felemelkedik, és a világ csikizve megadja magát?

– Hú, de utálok, ha csikiznek – mondja Rhys, közben hátradől és nyújtózik. A göndör barna haja újfent ellenszegül minden szabálynak. Előrebukik a homlokára, ezzel lágyítva a szemöldökének

éles vonalát, amit gondolkodás vagy aggodás közben folyton közel von a szemüvegéhez. Miután végzünk a ma reggeli órákkal, én majd rendbe rakom a kis orvosi központomat, Rhys pedig Artemisszel kiképzésre megy.

Lerázom a kezeimet, mert *valamit* meg kell mozgatnom. Lehet, hogy tényleg elmegyek futni. Senkinek sem hiányoznék. Vagy talán majd megkérdezem, hogy csatlakozhatom-e a kiképzéshez. Még soha nem engedték, de évek óta nem is kérdeztem. Valamit nagyon szeretnék megütni, bár nem tudom, miért, és ez megijeszt.

Talán mégis a végzet démoni próféciai miatt van, amit egész reggel olvastam. Áthúzom az elfuserált fordításomat.

– Ha az apokalipszisekről van szó, nem csikizve meghalni a legrosszabb.

Imogen megköszörüli a torkát, a kedves mosolya enyhít a komolyságon.

– Visszatérhetünk a fordításodra, Nina? És, Rhys, egy teljes beszámolót kérek a félig ember, félig démon rendszertanról.

Rhys elpirulva lehajtja a fejét. Ő itt az egyetlen, akiből teljes értékű Figyelő lesz, ami azt jelenti, hogy egy nap csatlakozhat a Tanácshoz. Valamikor majd a Tanács irányító testületének tagjaként felelős pozíciót fog betölteni. Ezt a terhet minden cselekedetében cipeleli. Ő érkezik először a könyvtárba, hagyja el utoljára, és majdnem annyit edz, mint Artemis.

A Figyelőknek kell vezetniük a Vadászokat – a démonok elleni harcra különlegesen felruházott Kiválasztottakat –, de az évszázadok alatt úgy alakult, hogy praktikusabb szereplővé váltunk. A Vadászoknak nehéz döntéseket kell meghozniuk, és olykor a nehéz döntésekbe a fegyverek is beletartoznak. Kardok. Bűbájok. Kések.

Az apám esetében pisztolyok.

Viszont nem edz mindegyikünk. Mindannyian komolyan veszszük az oktatást, de rajtam valamivel kisebb a nyomás. Én csak a kastély medikusa vagyok, ami azért nem szerepel magasan a fontossági ranglétrán. Azt elsajátítani, hogy miként kell életeket kioltani, fontosabb, mint tudni, hogyan kell őket megmenteni.

De azért, mert orvos vagyok, nem tudom megúszni a Végzet Prófeciáinak 101-ét. Félretolom a latin–sumer csikizős apokalipszist.

– Imogen – nyafogom –, kaphatnék valami könnyebbet? Légy szíves!

Jó nagyot sóhajt. Imogennek nem kellett volna tanárnak lennie. De most csak ő van nekünk, miután a hivatásos tanáraink felrobbantak. Minden reggel pár órát tanít minket, az ideje többi részében pedig a Kicsiket igazgatja.

A lófarokba kötött szőke haja lazán libeg, ahogy feláll, és a távoli könyvespolcon keresgél. Próbálom elnyomni a diadalittas mosolyom. Imogen velem mindig sokkal kedvesebb, mint bárki mással. Valójában itt mindenki az. Próbálom ezt nem kihasználni, de ha úgy fognak engem kezelni, mint a kastély kis kedvencét, csak azért, mert nem vagyok benne ebben az egész *szúrunk*, *aprítunk* dologban, legalább származzon valami kis előnyöm belőle.

A polc, amit Imogen néz, valójában tiltott terep, de mivel Buffy – a Vadász, aki egymaga majdnem megsemmisítette az egész szervezetünket – pár hónapja megtörte a földön az összes varázst, többé már nem számít. A könyvek, amik régen veszélyt jelentettek, mint például a démoni megszállottságról vagy az ókori alvilági istenek megidézéséről szóló, illetve hogy miként kell a másikat... hát... *elég* csúnyán megvágni, most éppen olyan ártalmatlanok, mint bármelyik másik könyv.

De ettől még egyáltalán nem egyszerűbb őket lefordítani.

– A varázs még mindig meg van törve, *ugye?* – kérdezem, ahogy Imogen az ujjait végighúzza egy olyan könyv gerincén, ami a tizenötödik században egy szobányi Figyelőt ölt meg. Két hónap telt el bárminemű varázslatos energia nélkül. Egy olyan szervezet esetében, ami a varázsra épül, nem volt egyszerű alkalmazkodni. Engem nem tanítottak meg a varázslat használatára, de nagyon egészséges tisztelettel rettegek tőle. Úgyhogy elég hátborzongató látni, hogy Imogen ugyanúgy kezeli azt a bizonyos kötetet, mint bármi más a polcon.

– Épp most merült le benne az elem, és senki sem találja a megfelelő méretet. – Rhys mogorván nézi a szövegét, mintha megsértette volna a démon, amiről olvas. – Ha Buffy megtör valamit, az egy életre megtörik. Én azt hiszem, ha szembe találnám magam a Csodák Magjával, a föld összes varázsának forrásával, egy igazi misztikus csodával – talán mondjuk úgy, a kiismerése mellett döntenék. Kutatnám. Jól átgondolnám a lehetőségeimet. Biztos, hogy kellett lennie egy másik megoldásnak, amivel elkerülhető lett volna az a bizonyos apokalipszis.

– Buffy lát, Buffy tönkretesz – motyogom. A neve szinte már káromkodásnak hangzik, ahogy kimondom. A családomban nem ejtjük ki hangosan. Bár, ha jobban belegondolok, egyáltalán nem is nagyon beszélünk a családomban, azt leszámítva, hogy „Láttátok a legjobb törömet?” és „Hol vannak a karófaragó eszközeink?” és „Szasztok, ikerlányaim! Én vagyok, az anyátok, és jobban szeretem az egyikőtöket, mint a másikat, és amikor a tűz majdnem megölt mindkettőtöket, úgy döntöttem, a jó ikret mentem meg.”

Jó, ezt az utolsó részt nem hallottam. És megint, miért? Mert nem beszélünk sokat. Egy fedél alatt élni nem olyan kellemes, mint ahogy az hangzik, ha a fedél egy masszív kastélyt jelent.

– Gondolj mindarra, amit megtudhattunk volna – mondja Rhys szomorúan. – Ha csak egy órát kaphattam volna a Csodák Magiával...

– Buffy védelmében legyen mondva, a világ a végét járta – mondja Imogen.

– A nem védelmében mondva: ő volt az oka annak, hogy a világ a végét járta – szegülők ellen. – És most a varázsnak annyi.

Imogen megvonja a vállát.

– Nincsenek többé pokolszájak vagy portálok. Nincsenek többé vakációra és városnézésre beugró démonok.

Felhorkanok.

– Gasztroturák az Emberek Bolygóján törölve. Bocs, démoni dimenziók. Természetesen ez azt is jelenti, hogy egyetlen most úton lévő turista sem tud visszajutni a nem olyan édes otthonába.

Rhys morcosan néz, leveszi a szemüvegét, és megtörli.

– Te viccet űzöl abból, hogy elakadt és megsemmisült az összes kutatás, amit a démoni utazásról, portálokról, dimenziókról, kapukról és pokolszájakról gyűjtöttünk össze. Egyik sem aktuális már. Még ha meg is akartam volna érteni, hogy miként változtak a dolgok, nem tudtam.

– Látod? Buffy mindenkinek fájdalmat okoz. Szegény Rhys. Nincsenek könyvek a témában. – Megpaskolom a fejét.

Imogen egy óriási kötetet dob az asztalra.

– És még így sincs kész a házi feladatod. Ezt próbáld meg! – Porfelhő árad ki a könyvből. Elkapom a fejem és eltakarom az orrom.

Imogen fintorog.

– Bocsánat!

– Semmi baj. Igazából egy ideje már nem volt asztmarohamom. – Az rendben van, hogy az asztmám a csodával határos módon aznap

tűnt el, amikor Buffy megsemmisítette a varázst, a világ majdnem véget ért, és engem megfürdettek az interdimenzionális démoni trutyiban. Ez teljesen rendben van. Semmi köze a démonhoz. Se annak a ténynek, hogy alig várom, hogy fussak vagy elkezdjek edzeni, vagy bármit kezdjek a testemmel a bekuckózáson és olvasáson túl, ami régen az elsődleges elfoglaltsága volt.

A pulcsim ujját lehúzom a kezemre, és óvatosan letörlöm a bőrborítót.

– A Távollátó Arcturius... apokalipszise? Úgy hangzik, mintha a fickónak csak egy pontosabb szemüvegre lett volna szüksége.

Rhys közel hajol, és kíváncsian néz.

– Én még nem olvastam ezt a kötetet – irigynek hangzik.

A margókra jegyzeteket firkáltak, a kézírás az évszázadok múlásával együtt változik. Az utolsó néhány oldalon narancssárga ujjnyomok vannak, mintha valaki olvasás közben Cheetost evett volna. A korábbi Figyelők beleírták a saját megfigyeléseiket, magyarázataikat és tudnivalóikat. Felelősségérzettel tölt el, hogy látom a munkájukat. Nem minden tizenhat éves lány tudja a családjá elhívását évszázadokra visszavezetni, amikor ők Vadászokat segítettek, démonokkal harcoltak, és úgy általában, megmentették a világot.

Egy jó feljegyzést találok.

– Tudtad, hogy 1910-ben, az egyik Merryweather megakadályozott egy poliplázadást? Egy leviatán démon érzelemmel ruházta fel a polipokat, akik felül akartak kerekedni rajtunk! Merryweather nem oszt meg sok részletet. Úgy tűnik, hogy egy... – sandítok – citrommal verték vissza. És vajjal. Azt hiszem, ez a recept.

Imogen megpaskolja a könyveket.

– Csak fordítsd le az utolsó tíz proféciát, mit szólnál hozzá?

Munkához látok. Rhys időnként feltesz egy kérdést Imogennek, és mire az órának majdnem vége, úgy tűnik, mintha a terjedelmes könyvespolcok tartalmának a fele halmokban állna a roskadozó asztalunkon. Az elmúlt években nem tanultunk volna együtt Rhyszel. Más jövőbeli Tanács-várományosokkal lett volna egy osztályban. Viszont most olyan kevesen vagyunk, hogy lazítanunk kell kicsit a rendszeren és a hagyományon. De nem mindenben. Hagyományok nélkül kik lennénk? Egy csapat kastélyban bujkáló különös alak, akik olyan dolgokról tanulnak, amikről senki más nem akar tudni. Bár mondjuk szerintem hagyománnyal együtt is ilyenek vagyunk. De a tudat, hogy a gonosz erők (és úgy tűnik, a polipok) eleni több ezer éves harcnak vagyok a része, sokkal értelmesebbé teszi.

Buffy és a Vadászok lehet, hogy cserben hagyták a Figyelőket, nem fogadták meg az útmutatásunkat és a tanácsunkat, de mi nem hagytuk cserben a világot. A hétköznapi emberek folytathatják az életüket, mit sem sejtve, boldogan, mindezt a *mi* szorgalmunknak köszönhetően. És erre én büszke vagyok. Még ha ez azt is jelenti, hogy hülye proféciákat kell fordítanom, és hogy az elmúlt néhány évben egyre többet gondolkozom azon, hogy a Figyelők és a Vadászok nem mindig a helyes módon harcolnak a gonosz ellen.

Kivágódik a könyvtár ajtaja, és az ikertestvérem, Artemis sétál be. Nagy levegőt vesz, mogorván néz, majd átvág mellettem, és kirángatja az ősrégi ablakot. Az tüntetőleg nyikorog, de mint mindenben, Artemis eléri a célját. Ő olyan, mint a szélvész. Egy mérges, de hatásos szélvész.

– Neked is szia! – mondom mosolyogva.

Ő meghúzza a hajam. Mindkettőnknek vörös fürtjeink vannak, habár az övé mindig brutálisan feszes lófarokba van fogva. Nekem

sokkal több időm van a hajam hidratálására, mint neki. Artemisnek olyan az arca, mintha a tükörbe néznék – mintha ez a tükör a prófécia volna, hogy ki is lennék én egy másik életben. A szeplői sötétebbek, mivel annyi időt tölt a szabadban. Szürke szemének tekintete áthatóbb, állának vonala valahogy erősebb. A válla egyenesebb, a karja izmosabb, a tartása kevésbé puhány, és inkább „*ha azon múlik, elpusztítalak*”-szerű.

Röviden, Artemis a kemény iker. Az erős iker. A kiválasztott iker. Én meg...

Akit hátrahagytak.

És ez alatt nem csak a tüzet értem. Az a pillanat, amikor anyunak muszáj volt kettőnk közül kiválasztania, hogy melyikünket menti ki a szörnyű lángokból – és Artemist választotta –, határozottan sorsfordító volt. De még azután is, hogy sikerült túlélnem, anyu folyton őt választotta. Artemist választotta a vizsgára és a kiképzésre. Artemis kapott felelősséggel járó feladatokat és fontos pozíciót a Figyelők közösségében. Én pedig teljesen kiszorultam. Most is csak azért számítok valamennyire, mert annyian meghaltak közülünk. Artemis mindig is számított volna. És az az igazság, hogy megértem.

Én beleszülettem a Figyelők közösségébe, Artemis viszont *megérdemli*, hogy itt legyen.

Mellém ül, előhúzza a jegyzetfüzetét, amit az aznapi teendőinek listájánál nyit ki. Mikroszkopikus méretű kézírással van írva, túlcsordul az oldalon, és legalább még egyet kitölt. Artemisnél senki sem dolgozik többet ebben a kastélyban.

– Figyelj – szólal meg –, lehet, hogy megbántottam Jade-et.

Felpillantok onnan, ahol tartok. Már majdnem végeztem ezzel a könyvvel. Az összes többi prófécia margóján szerepelt jegyzet, ami

részletesen leírta, hogy miként kerülték el azt a bizonyos apokalipszist. Elmélázok azon, hogy vajon mit jelent az, hogy ez az utolsó prófécia. A Távollátó Arcturius végül mégis kapott szemüveget? Vagy olyan apokaliptikus volt ez az apokalipszis, hogy nem tudott túllátni rajta? És még Figyelő-jegyzetek sincsenek mellette. Pedig a Figyelők nagyon pedánsak. Ha nincsenek mellette jegyzetek, akkor az azt jelenti, hogy még nem lett elhárítva.

De a saját, kastélybeli sürgős ügyeim sokkal nyomasztóbbak.

– És a „lehet, hogy megbántottam Jade-et” alatt azt érted, hogy...

Artemis megvonja a vállát.

– Egészen biztosan megbántottam.

Végszóra Jade sántikál be. A hegyi beszéde közepénél csatlakozunk.

– ...Az, hogy megtört a varázs, még nem jelenti azt, hogy nekem kellene Artemis bokszzsákjának lennem! Tudom, hogy az apám különleges műveletekben vett részt, de én nem akarok. Én a varázslásban voltam jó, nem ebben!

– Artemis mellett senki nem az – mondja Rhys. Halkan mondja, ítékezés nélkül, de mindannyian lefagyunk. Ez az egyik dolog, amiről nem beszélünk. Hogy vitathatatlanul Artemis a legjobb, és mégis ő a segéd, Rhys pedig a hivatalos aranyifjú.

A Figyelők a kutatásban, a nyilvántartásban jeleskednek, és hogy nem beszélnek dolgokról. Az egész szervezet annyira brit. Habár Artemis és én gyakorlatilag amerikaiak vagyunk. Mielőtt idejöttünk, Kaliforniában, majd Arizonában éltünk. Rhys, Jade, Imogen – akik mind Londonban nőttek fel – még mindig nevetnek, amikor újdonságként tekintünk az esőre. Nyolc éve vagyunk már Angliában és Írországbán, de még mindig odavagyok az esőért, a zöldért, és mindenért, ami nem sivatag.

Jade a másik oldalra rogy le, és az ölembe emeli a bokáját. Megforgatom, hogy mennyire mozog.

– Ez *Vadászt* jelent – mondja Artemis a vállam fölött kukucskálva. Áthúzza, ahol gyilkosra fordítottam félre egy szót. Mindegy, egy és ugyanaz.

Jade felkiált.

– Áúcs!

– Bocsánat. Semmi nem tört el, de máris dagad. Szerintem ez egy enyhe ficam. – Artemisre pillantok, mire ő félrenéz, és próbálja kitalálni a gondolataimat, ami gyakran sikerül is neki. Tudja, hogy azt fogom mondani, hogy nincs oka arra, hogy ilyen keményen edzzen. És hogy sérülést okozunk egymásnak. Viszont a szokásos vitánk felemlgetése helyett a fordításomra mutatok.

– És ez a szó?

– Védellező – mondja Artemis.

– Ez csalás! – csicsergi Imogen a könyvespolcok átpakolása közben.

– Ez nem számít csalásnak. Mi gyakorlatilag egy ember vagyunk!

Senki sem kéri számon rajtam ezt a hazugságot. Artemisnek nem kellene mindennek a tetejébe még a házi feladatomat is megcsinálnia, de kérés nélkül segít. Mi így működünk.

– Tudsz valamit anyuról? – kérdezem olyan közvetlenül, amennyire csak tudom. Még óvatosabban tapogatózva a téma körül, mint ahogy tapogatom Jade bokáját.

– Semmi újdonság kedd óta. Bár elvileg a következő pár napban végeznie kellene Dél-Amerikában. – Artemis tervezte meg az anyánk egész felderítőmisszióját. Én nem sokat hallottam felőle, amióta hét hete elment, viszont Artemis gyakran kap róla új híreket.

– Tudnál koncentrálni? – csattan fel Jade. Ő Skóciában volt küldetésen, hogy szemmel tartsa Buffyt és az ő vadászcsapatának bohóckodásait. Nem sok hasznunk származott belőle. Buffynak így is sikerült egy majdnem-apokalipszist kiváltania. Most, hogy Jade újra a kastélyban van bárminemű varázslat nélkül, nem boldog, és ezt a tudunkra is adja.

Gyakran.

– Rhys! – mondom, közben tudatában vagyok annak, hogy Artemis ezt egy szempillantás alatt elvégezné, de az ő teendőinek a listája már így is maximálisan tele van, és én nem szeretnék még hozzatenni. – El tudnád hozni a klinikámról a ficamos csomagomat?

Rhys feláll. Nem kellene az én dolgaimat elintéznie. Jóval fölöttem áll a hierarchiában, de neki fontosabb a barátság a hierarchiánál. Artemis mellett ő a kedvencem a kastélyban. Nem mintha valami elképesztő számú versenytárs volna. Csupán Rhys, Jade és Artemis a többi tini. Imogen a húszas évei elején jár. A három Kicsi még óvodás. És a Tanács – mind a négyük – nem pont BFF-alapanyag.

– Hol van? – kérdezi.

– Közvetlenül az öltöses csomag mellett, az agyrázkódásos mögött.

– Mindjárt itt vagyok.

Ezzel elballag. A klinika valójában egy nagy pakolás szoba a túlsó szárnyban, amit én a magaménak tudtam. Az edzőszoba természetesen csodás. Az ütést és nem a gyógyítást részesítjük előnyben. Amíg Rhysre várunk, felpolcolom Jade bokáját, ehhez olyan könyvek tetejére támasztom a lábát, amikben az elképzelhető legfeketebb varázslatok voltak, viszont manapság papírnehezékeknek használjuk őket.

George Smythe, a Kicsik legkisebbje a könyvtárba viharzik. Imogen szoknyájába temeti az arcát, és a felsőjének hosszú ujját ráncigálja.

– Imo, gyere játszani!

Imogen a csípőjére emeli a fiút. Az oktatás idejében Ruth Zabuto foglalkozik a Kicsikkel, de ő elképesztően öreg, és sokkal kevésbé kedves. Nem hibáztatom George-ot, hogy Imogent jobban kedveli.

– Végeztél? – kérdezi tőlem Imogen.

Büszkén felemelem a papírom.

– Megvan!

A Vadász gyermeke,

A Figyelő gyermeke,

A kettő eggyé válik,

Az egy kettővé,

A tűz lányai,

A Védelmező és a Hajhász,

Az egyik, hogy összefoltozza a világot,

A másik, hogy szétszakítsa.

– Van egy utóirat is, mintha Arcturius nem bírta volna megállni, hogy ne fűzzön hozzá valamit az ijesztő prófécijához. *„Amikor minden másnak vége, amikor a remény a varázsszal együtt az enyészeté, akkor jön el a lány gonoszsága, és mindent meg kell enni.”*

Imogen felhorkan.

– És minden felemésztődik. Nem meg kell enni.

– A védelmemre szóljon, hogy éhes vagyok. A többi jó volt?

Bólint.

– Segítséggel.

– Hát, ennek még Artemis segítségével sincs értelme. És egy tintahas recept sincs benne. – Bedugom a papírjaimat a könyvbe.

Ahogy Rhys visszatér a dolgokkal, a másik két Kicsi is a könyvtárba száguld, és Imogen körül nyüzsögnek. Ő a legelfoglaltabb ember Artemis mellett, aki közben már elment, hogy ebédet készítsen mindenkinek. Néha azt kívánom, hogy bárcsak annyira tartozna hozzám a testvérem, mint amennyire tartozik mindenki máshoz.

Rhys felém lépked a ficamos csomaggal, a kis George viszont a lábának rohan, így megbotlik, mielőtt hozzám érne. A csomag kirepül a kezéből, mire én gondolkodás nélkül előreugrom, és egy kézzel elkapom a felszerelést a levegőben. Az egész mozdulat meglepően erőlködésmentesnek tűnik az én többnyire koordinálatlan énemnek.

– Szép kapás – mondja Rhys. Megbántva is érezhetném magam a meghökkenésén, ha nem kapott volna el az idegességnek egy újabb hulláma. Tényleg *szép* kapás volt. Túl szép hozzám képest.

– Aha, mázli – mondom, és esetenül elnevetem magam. Felrázom a jégzsákokat, és Jade bokája köré hajtom. – Húsz percig rajta lesz, utána egy órát nem. Bekötözlek, amikor lekerül a jég. Ez jó tesz majd a duzzanatnak. És pihenj, amennyit csak lehet.

– Az nem lesz gond. – Jade csukott szemmel hanyatt dől. Minden idejét, amit régen varázslással töltött, alvással pótol.

Tudom, hogy nehéz volt neki. Mindenkinek az volt, hogy az egész világ már megint újra megváltozott. De azt tesszük, amit a Figyelők szoktak, megyük tovább.

Csipog a telefonom, pedig mi kerüljük a kapcsolatot a külvilággal.

A paranoia lett az állandósult hozadéka annak, hogy az ember összes barátja és családtagja felrobbant. Viszont egyvalakinek megvan a számom, és ő a működésünk fénypontja itt kint az erdőben, egy álmoskás ír part menti falu külterületén.

– Cillian már majdnem itt van a felszerelésekkel.

Rhys jókedvre derül.

– Kell segítség?

– Igen. Nem is tudom, hogyan boldogulnék nélküled. Feltétlenül szükséges, hogy velem gyere, és flörtölj a barátoddal, amíg én átnézem a dobozokat.

A kastély mindig hűvös nagy csarnokát megvilágítja a késő délutáni napfény. Az ólomüveg ablakok kék, piros és zöld téglalapokat vetítenek. Finoman megpaskolom a súlyos tölgyajtót, ahogy kilépek a csípős őszi levegőre. A kastély huzatos, szeszélyes a vízvezeték-hálózata, és komoly problémák vannak a villamossággal. Az ablakok többsége nem nyílik, és amik nyílnak, azok sem szigetelnek. A szobák fele le van robbanva, az egész kollégiumi szárny inkább hasonlít egy szemétlerakóra, mint valamire, ahol emberek élnek, és oda nem is mehetünk, ahol régen a torony állt, mert nem biztonságos.

De ez a kastély megmentette az életünket, és megóvott néhányunkat, akik maradtunk. Éppen ezért én nagyon szeretem.

A mezőn kint van – ami végre helyreállt azután, hogy két évvel ezelőtt varázslatos módon egy kastély pottyant rá – az öreg Bradford Smythe, a nagy-nagybátyám, aki éppen a szörnyű Wanda Wyndam-Price-szal kardozik. Bár a csipkelődés találhatóbb lenne, mert minden menet és találát között megállnak, hogy megvitassák a helyes testtartást. A Kicsik szökésének rejtélye is megoldódott. Ruth Zabuto alszik, mint a bunda.

A mezőn át figyelem, hogy biztos mozog-e a mellkasa, és hogy tényleg csak alszik-e, nem... Tudod... Mire ő olyan hangosan horkant fel, hogy a távolból is hallom. Így amint megbizonyosodtam, követem Rhyst a kastély kertjében lévő ösvényre. Még itt is hallom, ahogy Wanda és Bradford veszekednek.

Cillian robogón ül, mindkét oldalára dobozok vannak rögzítve. Felemeli az egyik kezét, és vidáman integet. Az anyukájáé volt régen az egyetlen varázsbolt az egész környéken. A legtöbb embernek fogalma sincs arról, hogy a varázslat komoly dolog, mármint hogy az volt. De az ő anyukája egy meglehetősen tehetséges és sokat tudó boszorkány volt. És ami a legjobb, olyasvalaki, aki be tudta fogni a száját. Cillian és az anyukája az utolsó két élő ember, akik tudják, hogy még léteznek Figyelők. Hogy nem haltunk meg mindannyian, pedig meg kellett volna.

Nem sokat meséltünk nekik arról, hogy kik vagyunk vagy hogy mit csinálunk. Így a legbiztonságosabb. És ők soha nem kérdeztek semmit, mert mi voltunk a legjobb vásárlóik egészen addig, amíg Buffy el nem pusztította a varázst. Viszont Cillian továbbra is kiszállítja nekünk az összes nem-varázslatos dolgunkat. Egészen érthetetlen módon a legtöbb webáruház nem fogadja el a „Titkos kastély az erdő közepén, az írországbeli Shancoom külterületén” beírást megfelelő címként.

Cillian leállítja előttünk a motorját.

– Mizújs?

– Én...

Valami hirtelen megmozdul Cillian mögött. Egy vicsorgás hasít a levegőbe, ahogy a sötétség a fiú felé ugrik.

Az agyam kikapcsol.

A testem reagál.

Ugrok, és félúton találkozunk. Egymásnak csapódunk, majd keményen a földre zuhanunk, és hempergünk. Elkapok egy állkapcsot, ami a torkomra pályázik, a forró nyál pedig éget, ahol rám csöppen.

Majd az állkapcsot megtekerem és megroppantom, mire ez a valami elnémul, elernyed, és holtsúlyként rám nehezedik.

Félrelököm, és lábra tápászkodom. A szívem zakatol, a tekintetemmel újabb veszély után kutatok, a lábaim készen állnak, hogy megint bevessem őket.

Ekkor hallom meg a sikítást. Nagyon messzinek tűnik. Talán egész végig volt? Megrázom a fejem, újra fókuszba próbálom erőltetni a világot. Akkor jövök rá, hogy a lábamnál van egy lény, egy halott lény, akit én valahogy megöltem. Hátrátámolygok, a pólómmal ledörzsölöm a nyálának forró, ragacsos trutyiját, ami még mindig a nyakamon van.

– Artemis! – Fut oda Bradford Smythe. – Artemis, minden rendben? – Elsiet mellettem, és lehajol, hogy szemügyre vegye ezt a valamit. Úgy fest, mint egy kutya pokolbeli kiadása, ami pontos is, mert szinte biztos vagyok benne, hogy ez egy sátán kutyája. Fekete, foltos bőr. Tarka szőr, mintha penészes lenne. A tépőfogak és agyarak egyértelműen halálosak.

De többé már nem. Mert megöltem.

Én *öltem* meg?

Démon, hallom a suttogó hangot a fejemben. És nem a sátán kutyájáról beszél.

– Nina – mondja Rhys, legalább annyira megdöbbenve, mint én. Bradford Smythe értetlenül néz fel.

– Hogy mi?

– Nem Artemis. Nina volt... Nina ölte meg.

Mindenki úgy bámul rám, mintha én is tépőfogakat és karmokat növesztettem volna. Nem tudom, hogy mi történt az előbb. Hogy miként történt. Miért történt. Soha életemben nem csináltam még ilyet.

Rosszul vagyok és... Mámoros is? Ez nem létezik. A kezem remeg, de nem érzem azt, hogy le kellene feküdnöm. Úgy érzem, mintha

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

le tudnék futni tíz mérföldet. Mintha át tudnám ugrani a kastélyt. Mintha szembe tudnék szállni még száz...

– Azt hiszem, elhányom magam – mondom, ahogy a halott valamire hunyorgok.

Én nem vagyok gyilkos. Gyógyító vagyok. Én megjavítom a dolgokat.

– Ez képtelenség. – Rhys úgy vizslat engem, mint egy tankönyvét, mintha nem tudná lefordítani, amit lát.

És igaza van. Nem vagyok arra képes, amit éppen megtettem.

Bradford Smythe kevésbé tűnik meglepettnek. A válla előrebugorog, ahogy leveszi a szemüvegét, és beletörődően megtisztítja. Miért nincs ledöbbenve, amikor már tudja, hogy nem Artemis volt? A tekintete sajnálatról és megbánásról árulkodik.

– Fel kell hívnunk anyukádat.